

Arrest

nr. 154 257 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. TIJINI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de minderheidsgroep madiban. U verklaart afkomstig te zijn van de stad Garowe, gelegen in de provincie Nugal in Puntland. U heeft uw land van herkomst verlaten omwille van volgende redenen.

Uw vader leverde 's avonds en 's nachts bier aan personen die bier kochten van een persoon die behoorde tot de meerderheidsclan mujaherteen.

In maart 2013 werd uw vader twee keer door leden van Al Shabaab opgebeld. Ze zeiden dat hij geen bier mocht verhandelen en dat ze naar hem zouden komen om zijn kinderen af te pakken om hen een goede opvoeding te geven.

Ook de Somalische overheid kwam erachter dat uw vader bier verhandelde waarna ze hem in april 2013 arresteerden. De zakenpartner van uw vader werd met rust gelaten. Uw vader werd door de

Somalische autoriteiten overgebracht naar het dorpje Galgala waar hij de auto's van de autoriteiten diende te repareren. In mei 2013 kwam uw vader daar om het leven tijdens gevechten. Leden van Al Shabaab hadden uw vader gedood.

In augustus 2013 wilden leden van de meerderheidsclan Ise Mohamud zich uw ouderlijk huis toeëigenen. Uw oom, J.A., verzette zich hiertegen. Er ontstond een gevecht waarbij uw oom een persoon van de clan Ise Mohamud ernstig verwondde. In september is deze persoon aan zijn verwondingen overleden. Na zijn dood zijn zijn familieleden uw oom één keer bij hem thuis komen zoeken. Echter, nadat deze persoon overleden was, was uw oom - die al ondergedoken zat na het bewuste gevecht – gevlucht waardoor ze hem niet konden vinden. Bij dit bezoek hebben ze uw moeder verwond aan haar borst en kreeg de vrouw van uw oom een steen tegen haar hoofd. Sinds de dood van Ise Mohamud bezetten zijn familieleden uw ouderlijk huis en woonden u en uw moeder en uw twee broers in het huis van uw oom die is gevlucht.

Op 4 december 2013 kwamen familieleden van het slachtoffer van uw oom u in het huis van uw oom zoeken. U was toen niet thuis. Omdat uw oom gevlucht is, wil de familie wraak nemen op u omdat u de oudste zoon bent. De volgende dag verliet u uw dorp en reisde u naar Europa. Op 13 november 2014 diende u in België een asielaanvraag in.

Ook nadat u Somalië verlaten heeft, zijn de familieleden van het slachtoffer van uw oom nog steeds op zoek naar u.

In geval van een eventuele terugkeer vreest u de familieleden van het slachtoffer van uw oom en Al Shabaab die tegen uw vader zeiden dat ze uw broers en u van hem zouden afpakken. Ook vreest u problemen met leden van meerderheidsclans omdat u tot een minderheidsgroep behoort.

Bijkomend haalde u aan dat uw zus in 2009 op weg van de markt naar jullie huis mishandeld en verkracht werd door twee jongens van de meerderheidsclan mujaherteen. Een week later verdween uw zus spoorloos. U ging de ouders opzoeken en gooide een steen tegen het hoofd van één van deze jongens waarna u in elkaar werd geslagen. Sindsdien heeft u echter geen problemen meer gekend met deze personen.

Tot slot stelde u dat u als lid van een minderheidsgroep slecht behandeld werd. Zo vroeg uw leerkracht u waarom u studeerde aangezien u als madiban toch zou moeten werken als smid. U mocht als madiban niet voetballen met de jongeren die tot een meerderheidsclan behoorden. Toen u met andere jongeren naar een film aan het kijken was werd u door een jongen in uw buik gestampt nadat hij u een hand gaf en vervolgens te horen kreeg dat u madiban was.

U legt geen enkel document neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zouden de familieleden van de persoon die door uw oom werd gedood tijdens een ruzie om uw ouderlijk huis, zich op u willen wreken (CGVS, p. 12).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen omtrent de familiale band tussen het dodelijk slachtoffer van uw oom en diens familieleden die zich op u willen wreken, niet consistent zijn. Eerst stelt u dat M.A.G., een kind van A.G. die uw ouderlijk huis heeft afgenomen, is overleden ten gevolge van het conflict met uw oom (CGVS, p. 7). Vervolgens zegt u dat het dodelijk slachtoffer van uw oom de broer van A.G. was (CGVS, p. 13). Nog later verandert u uw verklaringen opnieuw en stelt u weerom dat M.A.G. een zoon van A.G. was (CGVS, p. 16). Aangezien dit dodelijk slachtoffer dat uw oom heeft gemaakt de aanleiding is van de wraakpogingen op u, is het zeer bevreemdend dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de familiale band tussen het dodelijk slachtoffer en A.G., de persoon die uw ouderlijk huis heeft afgenomen.

Ook de door u vermelde familiebanden van familieleden van A.G. die naar uw moeder zijn gekomen en haar aan haar borst hebben verwond, zijn inconsistent. Zo stelt u eerst dat D.G. de broer van A.G. de vader is (CGVS, p. 7). Later stelt u echter dat de kinderen van A.G., met name A.A.G. en D.G., naar uw huis zijn gekomen en uw moeder aan haar borst hebben verwond (CGVS, p. 13). Hierna stelt u echter opnieuw dat D.G. toch de broer van A.G. is (CGVS, p. 16). Het is uiterst opmerkelijk dat u omtrent dergelijk essentieel aspect in uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Tevens legt u onverenigbare verklaringen af omtrent de beroepsactiviteiten van (de familieleden van) A.G.. Zo stelt u eerst niet te weten wat het beroep is van A.G., van D.G. en van de overledene (CGVS, p. 7-8). Later stelt u dat de personen die uw ouderlijk huis hebben afgenomen voor de overheid werken (CGVS, p. 15). Meer bepaald stelt u dat A.G. een busbedrijf heeft (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat u voor de pauze nagenoeg niets wist over de beroepen van de betreffende familie, stelt u dat u niet werd gevraagd welk werk ze deden (CGVS, p. 16). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, u heeft toen geen enkel gewag gemaakt van het feit dat u de vragen hieromtrent niet

zou hebben begrepen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de betreffende vragen omtrent het beroep van (de familieleden van) A.G. wel degelijk correct heeft begrepen. Op de vraag naar het beroep van Ab., een kind van A.G., antwoordt u namelijk dat hij geldwisselaar is (CGVS, p. 8).

Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarom M.A.G. zou zijn gestorven. Uit uw verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen, blijkt dat hij in augustus zou zijn gestorven (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS stelt u dan weer dat hij in september zou zijn gestorven (CGVS, p. 12). Wanneer later gevraagd wordt naar het tijdstip van zijn overlijden, stelt u dat het augustus was (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder op het CGVS heeft verteld dat hij in september zou zijn overleden wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt u dat hij pas een maand na het incident aan zijn hoofdwonde in het ziekenhuis is gestorven (CGVS, p. 13). Dat u voordien geen gewag heeft gemaakt van het feit dat er een maand tussen de aanval en het overlijden zat is hoogst opmerkelijk.

Tevens is het - gezien de door u verklaarde problemen en vrees - bevreemdend dat uw moeder en uw twee broers tot op heden nog steeds in het huis van uw gevluchte oom verblijven (CGVS, p. 8).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met (de familie van) A.G..

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u ook de door u verklaarde problemen met Al Shabaab niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst moet hieromtrent worden vastgesteld dat u verklaart dat Al Shabaab uw vader in maart 2013 opbelde en ermee dreigde zijn kinderen mee te nemen (CGVS, p.14), dat u tot 5 december 2013 in Garowe heeft verbleven (CGVS, p. 5) en dat u in tussentijd geen enkel persoonlijk contact met Al Shabaab heeft gehad (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met de vaststelling dat u nog acht à negen maanden in Garowe verbleef zonder enige problemen te hebben gekend Al Shabaab, komt u niet verder dan te herhalen dat uw vader een telefoontje kreeg van Al Shabaab, dat uw vader werd opgesloten door de overheid, dat uw vader is vermoord door Al Shabaab en dat Al Shabaab ook de rest van uw familie zal uitroeien om te vermijden dat uw familie wraak op hen zou nemen (CGVS, p. 14). Wanneer vervolgens gevraagd wordt waarom Al Shabaab - zoals u zelf aangeeft - uw familie niet heeft uitgeroeid in de acht à negen maanden na de dood van uw vader, stelt u dat er geen Al Shabaab in Garowe is, maar dat ze gericht zoeken naar door hen gezochte personen wanneer ze naar Garowe komen (CGVS, p. 14). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, indien Al Shabaab uw familie werkelijk zou willen uitroeien uit vrees dat jullie zich op hen zouden wreken, kan logischerwijze worden verwacht dat Al Shabaab reeds gedurende die acht à negen maanden iets tegen uw familie zou hebben ondernomen. Des te meer gezien u zelf verklaart dat Al Shabaab reeds enkele moorden in uw dorp heeft gepleegd, waaronder de moord op S.A.N. (CGVS, p. 10).

Ook moet worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die u op de DVZ liet optekenen en uw verklaringen op het CGVS omtrent wat Al Shabaab met u wilde doen. In de betreffende vragenlijst stelt u namelijk dat Al Shabaab aan uw vader vroeg of u zich bij hen wilde aansluiten (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS stelt u daarentegen dat Al Shabaab uw broers en u van uw vader wilden afnemen om jullie op een goede wijze op te voeden of om u te vermoorden (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ ontkent u dit te hebben gezegd, stelt u dat het een misverstand met de tolk betreft en dat Al Shabaab uw vader zei dat ze zijn kinderen zouden meenemen zodat ze deel zouden uitmaken van Al Shabaab (CGVS, p.15). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, in het begin van het gehoor op het CGVS verklaart u dat het gehoor op de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Uw vrees als zouden de twee jongens die in 2009 uw zus zouden hebben mishandeld en verkracht u willen vermoorden (CGVS, p. 12), heeft u daarnaast evenmin aannemelijk gemaakt. U verklaart immers zelf dat u nadat u door hen in elkaar werd geslagen in 2009 geen problemen meer met hen heeft gekend (CGVS, p. 17). Aangezien u tot uw vertrek op 5 december 2013 steeds in de stad Garowe heeft gewoond (CGVS, p. 4 & 11), mag redelijkerwijze verwacht worden dat - indien deze personen u effectief iets zouden willen aandoen - u de afgelopen jaren problemen met hen zou hebben gekend. Dit is echter niet het geval. Bijgevolg heeft u uw huidige verklaarde vrees voor deze personen geenszins aannemelijk gemaakt.

Betreffende uw verklaringen dat u als lid van madiban niet mocht voetballen met kinderen die tot een meerderheidsclan behoren en dat u in uw buik werd gestampt door een jongen die venromen had dat u madiban was (CGVS, p. 9, 12 & 18), moet worden vastgesteld dat deze verklaarde problemen niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Van uw problemen op school (slechte behandeling, mishandeling, minachtende opmerkingen van de leerkracht) kan hetzelfde gezegd worden. Bovendien dateren deze feiten van geruime tijd geleden, namelijk van de periode tussen uw zesde en uw tiende levensjaar (CGVS, p. 9). Ook kon u na het

stopzetten van uw studies als leerjongen terecht in de garage van uw vader en bij uw oom die smid was.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland, 4 november 2014). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 mei 2015 in een eerste middel een schending aan "van artikel 1 van artikel 1,A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag)" (sic) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.1.1. Wat de problemen met A.G. betreft, meent verzoeker dat hij steeds gesteld heeft dat de zoon van A.G. is overleden ten gevolge van het conflict met zijn oom en dat hij dus niet, zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing vermeld staat, heeft gezegd dat het dodelijk slachtoffer van zijn oom de broer van A.G. was. Uit de betreffende vraag tijdens het gehoor blijkt volgens verzoeker "duidelijk dat verzoeker het had over de broer van Ab.G., met name M.A.G., en dus over de kinderen van A.G."

2.1.2. Wat de daders van de geweldpleging op verzoekers moeder betreft, geeft hij aan dat hij heeft verklaard dat D.G. zijn oom heeft aangevallen, maar dat nergens vermeld wordt dat verzoeker zou verklaard hebben dat D.G. zijn moeder aan haar borst heeft verwond. Hij verwijst naar het gehoorverslag en meent dat hieruit blijkt dat hij verklaarde dat Ab.G. en D.G. de personen zijn die naar het huis zijn toegekomen.

2.1.3. Wat de beroepsactiviteiten van de familieleden van A.G. betreft, heeft de vertaler volgens verzoeker de vragen naar het beroep van A.G. en D.G. vertaald als "wat doen ze", en de vraag over A.N.G. als "wat is zijn job". Hij stelt dat hem door de vertaler niet gevraagd werd welk werk ze deden, maar "wat doen ze", wat door verzoeker begrepen werd als "hoe ze leven". Enkel wat betreft A.N.G. zou de vertaler de vraag vertaald hebben "als wat is zijn job".

2.1.4. Aangaande het tijdstip waarop M.A.G. overleden is, benadrukt verzoeker dat deze persoon verwond werd in augustus en een maand na het incident overleden is. Verzoeker meent: "Of verzoeker nu de ene keer het overlijden situeerde in augustus en een ander keer in september bewijst niet dat zijn verhaal ongeloofwaardig is omdat het incident plaatsvond in augustus en het slachtoffer toen al zwaargewond was maar pas in september overleed in het ziekenhuis.". Waar de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekers moeder en twee broers tot op heden nog steeds in het huis van de gevluchte oom verblijven, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal dienaangaande.

2.1.5. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker en zijn familie tussen maart 2013 en 5 december 2013 geen problemen kenden met Al Shabaab, benadrukt verzoeker dat zijn vader van door Al Shabaab werd vermoord, dat als Al Shabaab belt en zegt dat ze de kinderen gaan meenemen dat ze dat dan ook effectief doen en dat ze dat doen wanneer het hen uitkomt, binnen die 8 maanden of zelfs erna. Wat de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreft, heeft verzoeker tijdens het interview

bij de commissaris-generaal verklaard dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken "*niet heeft gezegd dat Al Shabaab aan zij vader heeft gevraagd of verzoeker zich bij hen wilde aansluiten*" en "*dat hij bij DVZ het zo niet gezegd heeft, maar dat het een misverstand was met de tolk*".

2.1.6. Verzoeker ontkent dat leden van Madibaan verbonden zijn aan meerderheidsclans en kunnen rekenen op bescherming van meerderheidsclans, wat ook zou blijken uit de verkrachting van zijn zus en het feit dat zij thans spoorloos is. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal "*een verkeerd beeld omtent de Madibaan in Somalië*".

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hij meent dat hij "*zeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*".

2.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, omdat "*de motivering in de bestreden beslissing en op grond waarvan mijn verzoeker zijn asielaanvraag werd afgewezen, foutief, minstens onvoldoende is om zijn asielaanvraag af te wijzen*".

2.4. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, omdat "*het bestuur klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk (is) gegaan, en zij verzoekers asielaanvraag niet met de nodige ernst (heeft) onderzocht, wat een totaal verkeerde beoordeling van zijn asielaanvraag tot gevolg had*".

2.5. In een vijfde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.6. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing "*te herzien hervormen*" en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.7. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: "*interview (p.1 tot 20)*".

Beoordeling

2.8. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.10. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over

het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Vluchtelingenstatus

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal meermaals incoherente verklaringen aflegde over de elementen van zijn asielrelaas waaronder over de familiebanden en hoedanigheden van het slachtoffer van zijn oom, alsook over de familieleden die naar verzoekers moeder zijn gekomen en haar aan haar borst hebben verwond.

Verzoeker betwist dit en stelt in zijn verzoekschrift dat hij steeds gesteld heeft dat de zoon van A.G. is overleden ten gevolge van het conflict met zijn oom en dat hij dus niet, zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing vermeld staat, heeft gezegd dat het dodelijk slachtoffer van zijn oom de broer van A.G. was. Uit de betreffende vraag tijdens het gehoor blijkt volgens verzoeker "*duidelijk dat verzoeker het had over de broer van Ab.G., met name M.A.G., en dus over de kinderen van A.G.*". Hij geeft verder aan dat hij heeft verklaard dat D.G. zijn oom heeft aangevallen, maar dat nergens vermeld wordt dat verzoeker zou verklaard hebben dat D.G. zijn moeder aan haar borst heeft verwond. Hij verwijst naar het gehoorverslag en meent dat hieruit blijkt dat hij verklaarde dat Ab.G. en D.G. de personen zijn die naar het huis zijn toegekomen.

2.12. Echter, verzoeker verklaarde aanvankelijk dat M.A.G. -het slachtoffer van zijn oom- een kind van A.G. was (zie het verhoorverslag, p. 7), om later te stellen dat het dodelijk slachtoffer van zijn oom de broer van A.G. was (zie het verhoorverslag, p. 13). Verder beweerde verzoeker eerst dat D.G. -die naar zijn huis was gekomen en zijn moeder aan haar borst heeft verwond- de broer van A.G. was (zie het verhoorverslag, p. 7), doch verklaarde hij later dat D.G. een kind van A.G. was (zie het verhoorverslag, p. 13). Dat verzoeker zich dusdanig meermaals vergist inzake essentiële elementen, *in casu* de familiebanden van de belangrijkste actoren van zijn asielrelaas, is een aanwijzing voor de leugenachtigheid van zijn verklaringen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

2.12.1. Wat de beroepsactiviteiten van de familieleden van A.G. betreft, heeft de vertaler volgens het verzoekschrift de vragen naar het beroep van A.G. en D.G. vertaald als "*wat doen ze*", en de vraag over A.N.G. als "*wat is zijn job*". Hij stelt dat hem door de vertaler niet gevraagd werd welk werk ze deden, maar "*wat doen ze*", wat door verzoeker begrepen werd als "*hoe ze leven*". Enkel wat betreft A.N.G. zou de vertaler de vraag vertaald hebben "*als wat is zijn job*".

2.12.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd overigens aan verzoeker tweemaal uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop verzoeker telkens bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2, 18-19), en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Op het einde van het gehoor kreeg verzoeker nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de communicatie met de tolk (zie het verhoorverslag, p. 18). Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor. Bovendien gezien de veelvuldige incoherenties kan niet worden aangenomen dat deze allen op onjuiste communicatie berusten.

2.12.3. Aangaande het tijdstip waarop M.A.G. overleden is, benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat deze persoon verwond werd in augustus en een maand na het incident overleden is. Verzoeker meent: "*Of verzoeker nu de ene keer het overlijden situeerde in augustus en een ander keer in september bewijst niet dat zijn verhaal ongeloofwaardig is omdat het incident plaatsvond in augustus en het slachtoffer toen al zwaargewond was maar pas in september overleed in het ziekenhuis.*".

Deze uitleg kan verzoekers tegenstrijdige verklaringen echter geenszins verschonen. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: *“Mijn oom heeft iemand vermoord op een bepaalde dag. Dit was in augustus 2013.”* (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker aanvankelijk *“Toen de jongen is gestorven in september”*, om dan later, gevraagd wanneer het slachtoffer gestorven is, weer *“Augustus”* te antwoorden (zie het verhoorverslag, p. 12-13). Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

2.12.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“niet heeft gezegd dat Al Shabaab aan zij vader heeft gevraagd of verzoeker zich bij hen wilde aansluiten”* (sic) en *“dat hij bij DVZ het zo niet gezegd heeft, maar dat het een misverstand was met de tolk”*, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Somalisch werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliet. Bovendien wijst de Raad erop dat, bij het aanvangen van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarop verzoeker antwoordde: *“ja is goed verlopen”* (zie het verhoorverslag, p. 2). Het volstaat dan ook niet om louter te stellen *“dat hij bij DVZ het zo niet gezegd heeft, maar dat het een misverstand was met de tolk”*. Verzoeker toont niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft.

2.12.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ontkent dat leden van Madibaan verbonden zijn aan meerderheidsclans en kunnen rekenen op bescherming van meerderheidsclans, wat ook zou blijken uit de verkrachting van zijn zus en het feit dat zij thans spoorloos is, is niet dienstig, daar de bescherming van meerderheidsclans geen deel uitmaakt van de motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. De Raad herhaalt dat verzoekers beweerde problemen omwille van zijn behoren tot de Madibaan niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en de vermelde problemen op school overigens dateren van de periode tussen zijn zesde en tiende levensjaar. In het verzoekschrift wordt geen poging ondernomen om deze vaststellingen te weerleggen.

2.13. De Raad kan aldus geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker, gezien: (i) verzoeker zijn problemen met de familieleden van het slachtoffer van zijn oom niet aannemelijk maakt, daar hij incoherente verklaringen aflegde aangaande de familiale band tussen het dodelijk slachtoffer en diens familieleden die zich op verzoeker willen wreken, aangaande de familiebanden van de familieleden van A.G. die naar verzoekers moeder zijn gekomen en haar aan haar borst hebben verwond, aangaande de beroepsactiviteiten van (de familieleden van) A.G. en aangaande het tijdstip waarop M.A.G. zou zijn gestorven, en daar verzoekers moeder en twee broers tot op heden nog steeds in het huis van de gevluchte oom verblijven; (ii) verzoeker zijn problemen met Al Shabaab niet geloofwaardig zijn, daar verzoeker van maart 2013 tot 5 december 2013 in Garowe heeft verbleven doch in tussentijd geen enkel persoonlijk contact met Al Shabaab heeft gehad en daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de dreigementen van Al Shabaab; (iii) verzoeker zijn vrees dat de twee jongens, die in 2009 zijn zus zouden hebben mishandeld en verkracht, hem zouden willen vermoorden niet hardmaakt daar hij, na het incident in 2009, geen problemen meer met hen heeft gekend, terwijl hij tot zijn vertrek p. 5 december 2013 steeds in de stad Garowe heeft gewoond; (iv) verzoekers beweerde problemen omwille van zijn behoren tot de Madibaan niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en de vermelde problemen op school overigens dateren van de periode tussen zijn zesde en tiende levensjaar.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier ("*COI Focus: Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland*" van 4 november 2014) blijkt daarnaast dat er in Puntland, waarvan verzoeker afkomstig is, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Besluit

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.20. De ter terechtzitting neergelegde stukken inzake recente incidenten in zijn thuisland zijn volgens verzoeker algemeen. Ze kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK